

A világnak több gyógyítóra van szüksége.



TOWER

OF

a hajnal tornya

DAWN

A NAGY SIKERŰ ÜVEGTRÓN-SOROZAT
ÚJABB RÉSZE

finep
selection

SARAH J. MAAS

SARAH J. MAAS

TOWER
OF
a h a j n a l t o r n y a
DAWN

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Írta: Sarah J. Maas
A mű eredeti címe: Tower of Dawn (Throne of Glass Book 6.)

Text copyright © 2017 by Sarah J. Maas
This translation is published by Könyvmolyképző Kiadó by
arrangement with Bloomsbury Publishing, Inc. All rights reserved.

Map copyright © Charlie Bowater 2017
Jacket illustrations by Michael-Paul Terranova (shield)
and by Jeff Brown (cityscapes)

A művet eredetileg kiadta: Bloomsbury Publishing, Plc

Fordította: Szabó Krisztina
A szöveget gondozta: Váry Orsolya

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 521 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2018-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó



Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Réti Attila
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást
– nem sokszorosítható.

*Nagymamámnak, Camillának,
aki hegyeken és tengereken kelt át,
és akinek rendkívüli története
a legkedvesebb a számomra.*

I. RÉSZ

AZ ISTENEK VÁROSA





1.

FEJEZET

CHAOL WESTFALL, A KIRÁLYI TESTŐRSÉG korábbi parancsnoka, Adarlan újonnan megkoronázott királyának jobbkeze, rádöbrent, hogy van egy hang, amit minden egyébnél jobban gyűlöl.

A kerékörgésé.

Egészen pontosan az, amit annak a hajónak a padlódeszkáin adtak ki a kerekék, ahol az elmúlt három hetet töltötte a viharos vizeken. Most pedig Anticában hallgathatja a zörgéseket, csattanásokat a déli kontinens kagánjának palotájában, a fényes zöld márvány- és a díszes mozaikpadlón.

Semmit sem tehetett, csak ücsörgött a kerekesszékekben, ami, döbrent rá, egyszerre a börtöne és az egyetlen eszköze, hogy bejárja a világot. Chaol végignézett a főváros számtalan dombjának egyikén elhelyezkedő terebélyes palotán. Minden egyes részét a kagán hatalmas birodalmának valamelyik részéről származó, és azt a vidéket jelképező anyagból építették.

A fényes zöld padló, amin a széke zörgött, a kontinens délnyugati részének bányáiból származott. A magasra nyúló fákat idéző vörös

oszlopokat az északkeleti, homokkal borított tájékról cipelték ide, a legfelső ágak végigkúsztak a végtelenül hosszúnak tűnő fogadóterem magas, kupolás mennyezetén.

A zöld márvány egyhangúságát megszakító mozaikok tiganai iparosok munkáját dicsérték, a kagán egy másik nagyra becsült, a kontinens hegyvidékes déli végén elhelyezkedő városának lakóiót. Minden mozaik a kaganátus gazdag, brutális, lenyűgöző múltjának egy részét elevenítette fel. Azt az időszakot, amikor a kontinens keleti részének füves sztyeppéin nomád lovasokként éltek. Amikor az első kagán uralkodóvá vált, olyan hadúrrá, aki a sok kisebb törzset egyetlen hatalmas hadseregbe olvasztotta, ami végül lépésről lépésre elfoglalta az egész kontinentst, az uralkodó olyan agyafúrt stratégiának bizonyult ugyanis, hogy sikerült létrehozni egy ilyen kiterjedt birodalmat. Az azóta eltelt három évszázad jelentősebb mozzanatait – a különböző kagánokat, akik a birodalmat bővítették, és szétosztották a javakat a rengeteg különböző vidék között, akik számtalan hidat és utat építettek, hogy ezeket a területeket összekössék, és biztos kézzel, éleslátóan uralták az óriási országot.

A mozaikok talán abba is bepillantást engedtek, mivé válhatott volna Adarlan, merengett Chaol, miközben az összesereglett udvaroncok mormolása bejárta a faragott oszlopokat és a felettük húzódó, arannyal díszített kupolákat. Mármint akkor, ha Adarlant nem egy démonkirály uralta volna, aki mindenáron elő akarta készíteni a terepet a hordáinak, hogy azok bekebelezhessék a vidéket.

Chaol elfordította a fejét, hogy felnézzen Nesryn, az öt toló lány rezzenéstelen arcára. Csupán sötét szeme árulkodott arról, hogy igenis érdeklő a kagán hatalmas otthona, végigpillantott minden egyes arcon, ablakon és oszlopon.

Erre a napra tartogatták legjobb öltözéküket, és a királyi testőrség újonnan kinevezett parancsnoka igencsak sugárzóan festett vörös és

arany egyenruhájában. Chaol elképzelni sem tudta, honnan szerezte Dorian az uniformist, amit egykor ő maga is büszkén viselt.

Eleinte fekete ruhát akart, egyszerűen csak azért, mert a színek... Sosem tetszettek neki igazán a színek, leszámítva a királyságát jelképező vöröset és aranyat. Csakhogy a fekete összekapcsolódott Erawan valgok irányította őreivel. Szurokfekete egyenruhában terrorizálták Résvár lakosságát. Összeterelték, megkínozták, majd lemészárolták Chaol embereit.

Aztán felakasztották a testüket a palota kapuira, ott lengedeztek a szélben.

Chaol csupán egy-egy futó pillantást vetett az antikai örökre, akik mellett elhaladtak idefelé jövet az utcákon és bent, a palotában. Mind büszkén, éberen vigyázták a rendet hátukra csatolt kardjukkal és oldalukon pihenő töreikkel. Még most is ellenállt a késztetésnek, és nem nézett oda, ahol az őrszemeket sejtette, oda, ahová ő is állította volna a saját embereit. Ahol nyilván ő maga is állt volna, hogy mindenkit szemmel tartson, miközben az idegen királyságok küldöttei megérkeznek.

Nesryn a szemébe nézett, ébenfekete pillantása hűvös, rezzenéstelen maradt, vállig érő fekete haja minden lépésnél meglebbent. Csinos, komoly arcán az idegesség leghalványabb jele sem mutatkozott. Nem látzott rajta, hogy nemsokára a világ egyik leghatalmasabb emberének a színe elé járulnak, egy olyan uralkodó elé, aki befolyásolhatja a kontinensük sorsát, ha csatlakozik a háborúhoz, ami minden bizonnyal kitörőben van Adarlanban és Terrasenben.

Chaol egyetlen szó nélkül előrefordult. Még a falaknak, az oszlopoknak és az íves átjáróknak is füle van, figyelmeztette korábban Nesryn.

Egyedül emiatt nem piszkálta most Chaol a ruhát, ami mellett végül döntött: a világosbarna nadrágot, a térdig érő, gesztenyeszínű csizmát és a legfinomabb selyemből készült fehér inget, amit nagyrészt elfedett a sötét kékeszöldben játszó kabát. A kabát egyszerűnek tűnt, és csupán az elejét díszítő, finoman megmunkált bronzkapcsok, valamint

a magas galléron és a széleken végigfutó vékony aranyszál csillogása jelezte, mennyibe került valójában. Bőrövéről ezúttal nem lógott kard – fantomvégragként érezte a megnyugtató súly hiányát.

Hát még a lábát...

Két feladata van. Két feladatot kell végrehajtania az itt-tartózkodása során, és nem tudta volna megtippelni, melyik a lehetetlenebb vállalkozás.

Az, hogy meggyőzze a kagánt és a hat örökösjelöltjét, hogy támogassák őket félelmetes seregükkel az Erawan elleni küzdelemben...

Vagy az, hogy olyan gyógyítót találjon Torre Cesmében, aki képes ismét lábra állítani őt.

Képes *helyrehozni* őt, fogalmazódott meg benne némi undorral.

Gyűlölte ezt a szót. Már-már annyira, mint a kerékszöregést. *Helyrehozni*. Még ha ezt kívánta is a legendás gyógyítóktól, érdesnek bizonyult a szó, felfordult tőle a gyomra.

Száműzte hát az elméjéből a hozzá tartozó gondolatokkal együtt, miközben Nesryn továbbra is követte a szótlan szolgálókat, akik a kikötőből végigvezették őket Antica kanyargós, poros, macskaköves utcáin, majd fel a lejtős úton a kupolákkal és harminchat minarettel díszkedhető palotáig.

A városiak különböző fehér anyagot – selymet, nemezt, vásznat – aggattak a számtalan ablakra, lámpásra és ajtóra. Valószínűleg nemrégiben életét veszthette valamilyen főtisztviselő vagy az uralkodócsalád egy távoli rokona, magyarázta Nesryn mormolva. A kaganátus alá tömörülő temérdek királyság és tartomány gyászszertartásai gyakran összeolvadtak, de a fehér lepel ősi szokás volt, még azokból az időkől, amikor a kagán emberei a sztyeppéken vándoroltak, és a figyelmes, nyílt égbolt alatt helyezték örök nyugalomra a halottaikat.

Ám nem úgy tűnt, mintha gyászos hangulat uralkodna a városban, miközben áthaladtak rajta. A lakosok különféle ruhákban siettek el

mellettük, az árusok kiáltozva kínálták a portékájukat, a fából vagy kőből épült templomok előtt akolitusok igyekeztek betéríteni a járóelőket. Anticában minden isten megfér egymással, mesélte Nesryn. A várost és magát a palotát is egy fénylő, világos kőből épült torony vigyázta az egyik déli domb tetején.

A Torre. Az a torony, ahol a világ legtehetségesebb halandó gyógyítói éltek. Chaol igyekezett nem végig arrafelé bámulni a kocsi ablakán keresztül, hiába látszott a hatalmas építmény Antica szinte minden utcájáról, minden szögéből. Egyik szolgáló sem említette, nem mutattak rá a tekintélyes toronyra, pedig olybá tűnt, még a kagán palotájával is elveszi a versenyt.

Nem, a szolgálók végig némaságba burkolóztak, még a száraz szélben lobogó gyászzászlókról sem tettek említést. Mindegyikük hallgatott, a férfiak és a nők egyaránt, egyenes szálú hajuk sötéten csillogott, és mindannyian bő nadrágot viseltek kobalt és vérvörös, halványarany szegéllyel díszített könnyű esésű kabáttal. Fizetett szolgálók voltak, ám azoknak a rabszolgáknak a leszármazottai, akik a kagán felmenőihez tartoztak. Az előző kagán merész és szenvedélyes volt, és az uralkodónő egy emberöltővel ezelőtt eltörölte a rabszolgaságot, többek között ezzel is jobbította a népe életét. A kagán felszabadította a rabszolgáit, ám fizetett szolgálókként megtartotta őket, ahogyan a gyerekeiket is. És most az ő leszármazottaikat is.

Egyikük sem tűnt alutáplálnak vagy sanyarú sorsúnak, és egyikükön sem látszott rémület jele, miközben a hajótól a palotáig kísérték Chaolt és Nesrynt. Úgy tűnt, a jelenlegi kagán jól tartja a szolgálóit. Remélhetőleg az utódja is hasonlóképpen cselekszik majd, bár egyelőre még nem dőlt el, ki követi őt a trónon.

Adarlannal és Terrasennel ellentétben itt az uralkodó döntötte el, kire száll majd a birodalma – nem pedig a születési sorrend és az utódok neme. A kagán a lehető legtöbb gyermeket nemzette, ám a számos

lehetséges választás nem sokban könnyítette meg a döntését. És az uralkodócsalád gyerekei folyamatosan versengtek. Gyakorlatilag vérre menően. Meg akarták mutatni az apjuknak, ki a legerősebb, a legbölcsebb, a legalkalmasabb az uralkodásra.

A kagánt kötötte a törvény, lepecsételt dokumentumot kellett elhelyeznie egy jelöletlen, rejtett helyen – egy olyan iratot, amiben megnevezte az utódját, ha esetleg azelőtt érné a halál, hogy hivatalosan is bejelentheti, kire esett a választása. Ezt bármikor megváltoztathatta, az intézkedés csupán azt a célt szolgálta, hogy elkerüljék a birodalom összeomlását, amitől már azóta tartottak, hogy az első kagán egyesítette a különböző királyságokat és területeket a kontinensen. Nem külső támadástól rettegetek, hanem belső viszálytól.

Az a réges-régen élt első kagán igencsak bölcs ember volt. A kaganátus háromezred éve alatt egyetlenegyszer sem tört ki polgárháború.

Miközben Nesryn eltolta Chaolt a hatalmas oszlopok közé behúzódozó, kecsesen meghajoló szolgálók előtt, és végre teljes pompájában eléjük tárult a mesésen díszített trónterem, valamint a déli nap fényében ragyogó aranyemlék, amely körül emberek raja kavargott. Chaol azon morfondírozott, vajon melyiket választja majd a kagán az előtte sorakozó öt alak közül, hogy egy nap átvegye az uralmat a birodalom felett.

Csupán a négy tucat ember ruhájának zizegése törte meg a csendet – Chaol néhány szempillantás alatt könnyedén összeszámolta őket –, akik az emlék közelében álltak, és selyem, bőr és ékszerek falát alkották, egyfajta utat alakítva ki számukra, amin Nesryn aztán végigtolta őt.

Ruhazizegés – és persze a kerekek zörgése, csikorgása. Nesryn megolajozta őket ma reggel, de a tengeren töltött hetek nyomot hagytak a fémen. Minden csikordulás, súrlódás olyan volt, mintha valaki a követ karistolta volna a körmével.

Chaol felszegte a fejét, kihúzta magát ültében.

Nesryn tisztes távolságban állt meg az emelvénytől, a kagán utódainak sorfalától. Mindannyian erejük teljében voltak, a fiúk és a lányok egyaránt, határozott vonallal elválasztották őket az apjuktól.

Az uralkodó védelme a hercegek és hercegnők elsődleges feladata. Ez a legegyszerűbb módja annak, hogy bizonyítsák, mennyire hűségesek, így próbálnak meg közelebb kerülni az örökös ranghoz. És az előttük álló öt alak...

Chaol közömbös arckifejezést erőltetett magára, miközben ismét megszámolta az előtte állókat. Csak öten voltak. Nem hatan, mint ahogy Nesryn mesélte.

Tekintetével nem kereste a hiányzó testvért, ahogy ültében meghajolt. Az utolsó tengeren töltött héten újra és újra elpróbálta a mozdulatot, miközben a hőmérséklet egyre csak nőtt, a levegő szárazzá és nap-sütöttévé vált. Még mindig természetellenes volt a mozdulat így, a székben ülve, mindenesetre Chaol olyan mélyen meghajolt, hogy végül már csak érzéketlen lábát látta, a makulátlan barna csizmát, és a lábfejét, amit nem érzett, nem tudott mozdítani.

Balra ruha susogott, ahogy Nesryn mellé lépett, és szintén mélyen meghajolt.

Három lélegzetvételnyi ideig így maradtak, Nesryn azt mondta ugyanis, hogy így szokás.

Chaol arra használta ezt a három lélegzetvételt, hogy lenyugtassa az idegeit, hogy száműzze a vállukra nehezedő súly gondolatát.

Egykor a rezzenéstelen arckifejezések mestere volt. Évekig szolgált Dorian apját, pislogás nélkül vette tudomásul a parancsokat. Előtte pedig a saját apját viselte ugyanolyan rendületlenül, hiába okoztak a szavai éppolyan fájdalmat, mint az ökle. Anielle valódi és jelenlegi ura.

A *lord* rang Chaol neve előtt valójában gúny volt. Gúny és hazugság, amit Dorian Chaol tiltakozása ellenére sem volt hajlandó elengedni.

Lord Chaol Westfall, a király jobbkeze.

Gyűlölte. Még a kerek hangjánál is jobban. Még annál is jobban, hogy képtelen volt megmozdítani a testét a csípője alatt, hogy a merevség még hetek után is letaglózónak bizonyult.

Semminek nem volt ő a lordja. Talán csak az esküszegőké. A hazugoké.

Chaol felemelte a felsőtestét, majd belenézett az ősz hajú férfi felfelé ívelő szemébe. Figyelte, ahogy a kagán cserzett, barna bőrét ráncok barázdálták az arcára kiülő ravasz kis mosoly miatt... Chaol azon töprengett, hogy talán a kagán is tisztában van mindezzel.



2.

FEJEZET

TULAJDONKÉPPEN MÁR KÉT FELE VAN, gondolta Nesryn.

Egy része az adarlani királyi testőrség parancsnoka volt, aki megfogadta a királyának, hogy meggyógyíttatja a mellette kerekesszékekben ülő fiút – és kisajtolja a hadsereget a trónon ülő férfiből. Ez a fele arra sarkallta, hogy felszegje a fejét, kihúzza magát, és a kezét megfelelő távolságra tartsa a csípőjén lógó díszes kard markolatától, nehogy fenyegetésként értelmezzék.

De persze ott volt a másik része is.

Az a fele, amelyik kénytelen volt visszanyelni a könnyeit, amikor a tengerről, a láthatár szélén megpillantotta az istenek városának tornyait, minaretjeit és kupoláit, s a mindezt vigyázó büszke Torre fénylő oszlopát. Az a fele, amelyik azonnal megérezte a füstölt paprikát, a gyömbér karakteres és a fehér kömény édes illatát, amint maguk mögött hagyták a kikötőt, és a csontjában érezte, hogy *hazatért*. Hogy igen, Adarlanban él és szolgál, az életét adná az országáért, az ott élő családjáért, mégis, ez a hely, ahol az apja egykor élt, és ahol az adarlani születésű anyja is jobban érezte magát... Ez volt az ő valódi otthona, ez az ő népe.

Az emberek cserzett bőre a barna különböző árnyalataiban játszott. Rengeteg fénylő, fekete hajkoronával találkozott – épp olyanok voltak, mint az övé. Szemük sokféle volt, akadt felfelé ívelő, távol ülő, kerek és keskeny vágású, legtöbbször ébenfekete vagy gesztenyebarna, de olykor-olykor látott mogyoróbarnát vagy zöldet is. Az ő népe. Különböző királyságok és területek összessége, igen, de... Itt nem követte suttogás az utcán. Itt nem dobálták meg kővel. A nővére gyerekei nem éreznék magukat másnak. Kitaszítottnak.

És ez a fele... Hiába húzta ki magát, hiába szegte fel a fejét, kissé megremegett a térde, amikor felfogta, ki – *mi* – előtt áll.

Nem merte bevallani az apjának, hova és miért megy. Csak annyit mondott, hogy el kell utaznia Adarlan királyának megbízásából, és egy ideig távol lesz.

Az apja amúgy sem hitte volna el.

Ő maga is alig hitte.

A kagán téli esteiken, a tűz előtt elsuttogott történet volt, a gyerekei mítoszok, akikről aközben hallott, hogy egyre csak gyúrták a kenyérszót a pékségben. Az őseik esti meséi, amelyek édes álomba ringatták, vagy egész éjszaka rettegésben tartották.

A kagán élő legenda volt. Éppannyira istenség, mint a várost és a birodalmat uraló harminchat isten.

Ugyanannyi emléket állítottak Anticában a különböző kagánoknak, mint ahány templomot az isteneknek. *Sőt, többet is.*

Éppen ezért nevezték el az istenek városának – meg persze az aranyemelvény elefántcsont trónján ülő élő istenség miatt.

Valóban szintiszta aranyból készült, épp, ahogyan az apja elsuttogott legendáiban szerepelt.

És a kagán hat gyereke... Nem kellett bemutatkozniuk, Nesryn így is felismerte őket. Chaol alaposan tanulmányozta a birodalmat a hajóúton, így minden bizonytalanság is tudta, ki kicsoda.

Azonban ez a találkozó másról szólt.

Az elmúlt hetek során Nesryn rengeteget mesélt a korábbi parancsnoknak a hazájáról, cserébe pedig Chaol udvari protokollra oktatta. Ő maga ugyan ritkán volt részese, ám látott belőle épp eleget, miközben a királyt szolgálta.

Eddig csak megfigyelőként vett részt a játékban, amiben most kiemelten fontos szereplővé vált. A tét pedig elviselhetetlenül magas volt.

Némán várták, hogy a kagán megszóljalon.

Nesryn igyekezett nem guvadt szemmel bámulni, miközben átvágtak a palotán. Soha, egyetlenegy alkalommal sem lépett be ide, amikor néhány alkalommal hazalátogattak Anticába. Ahogyan az apja, az ő apja, és a többi felmenőjük sem. Ez volt a legszentebb templom az istenek városában. És a legveszélyesebb útvesztő is.

A kagán nem mozdult elefántcsont trónján.

Egy újabb, szélesebb trón volt, száz évvel ezelőtt készült, amikor a hetedik kagán kihajította a régit, mivel nem fért el benne. Állítólag halálra zabálta és védte magát, de legalább volt annyi esze, hogy kinevezze az örökösét, mielőtt egy nap a mellkasához kapott, és örökre elernyedett... éppen abban a trónban.

Urus, a jelenlegi kagán nem lehetett több hatvanévesnél, és a jelek szerint sokkal jobb egészségi állapotnak örvendett. Ugyanakkor fekete haja már réges-régen olyan színűvé vált, mint a faragott trón, és ráncos bőrét hegek szabdalták, mintegy emlékeztetve mindenkit, hogy ő *igenis* megharcolt ezért a trónért az anyja életének utolsó napjaiban... Keskeny, felfelé ívelő ónixszínű szeme fényesen ragyogott, akár a csillagok. Éber volt és mindent látott.

Hófehér haját nem díszítette korona. A halandók között járó isteneknek nincs szükségük megkülönböztető jelzésekre.

Mögötte a nyitott ablakokban selyemcsíkok lengedeztek a forró szellőben. A kagán és családja együttérzését fejezte ki az elhunyttal

kapcsolatban – bárki volt is az, nyilván valamilyen fontos személy –, akinek a lelke visszatért az Örök Kék Éghez és a Szunnyadó Földhöz, amit a kagán és ősei tiszteltek, hiába imádhatta az összes alattvalójuk kedve szerint a harminchat istent.

Vagy bármely másikat, ha olyan frissen bekebelezett területről volt szó, aminek az istenei még nem szerepelnek a panteonban. Nyilván rengeteg ilyen akadt, tekintve, hogy az előttük ülő férfi három évtizedes uralma alatt jó néhány tengerentúli királysággal odébb tolt a birodalom határvonalait.

Hegek csúfította ujjain minden királyságot egy-egy gyűrű jelképezett, amelyek drágakövei meg-megcsillantak a fényben.

Harcos teljes pompában. A kagán lecsúsztatta a kezét az elefántcsont trónról – aminek alapanyagát a közepső füves területeken élő hatalmas jószágok agyara biztosította –, és az ölébe tette, elrejtette az aranyszegélyű kék selyem redői alatt. Az indigókék festéket a párás, buja nyugati területekről hozták ide, Balruhnból, ahonnan Nesryn népe származott. A dédapját a kíváncsiság és az ambíció arra sarkallta, hogy kiszakítsa innen a családját, átrángassa a hegyeken, a füves vidékeken és a sivatagokon a száraz északon található istenek városába.

A Faliqok generációkra visszanyúlóan kereskedelemmel foglalkoztak. Semmi egzotikusát nem árultak, csupán egyszerű, jó minőségű vásznakát és a háztartásokban szükséges fűszereket. Nesryn nagybátyja még mindig ilyesmivel foglalkozott, és a különböző, szép hasznot hozó befektetései egészen tehetős emberré tették őt. A családja itt, ebben a városban él gyönyörű otthonában. Határozottan előrébb jutott, mint az apja, aki otthona partjait elhagyva úgy döntött, péknek áll.

– Nem mindennap küld egy új király ilyen fontos személyt hozzánk – szólalt meg végül a kagán az ő nyelvükön, nem pedig a déli kontinens nyelvén, a halhán. – Tulajdonképpen megtiszteltetésnek is vehetjük.

Éppolyan akcentussal beszélt, mint Nesryn apja, ám az ő hangjában nem csendült melegség, derű. Ha megszólalt, egy olyan ember hangján

szólt, aki hozzászókkott, hogy engedelmeskednek neki, aki megharcolt az uralkodói címért. És kivégeztette két testvérét, akik nem viselték jól, hogy alulmaradtak. A három másik közül egy száműzetésbe vonult, ketten pedig esküt tettek neki. És a Torre gyógyítói gondoskodtak róla, hogy sose nemzhessenek utódokat.

Chaol biccentett.

– Részemről a megtiszteltetés, nagykán.

Nem *felség* – az a cím a királyokat és királynőket illeti. Nem elég magasztos, csodás megszólítás az előttük ülő férfinak. Csupán azzal a címmel tisztelheték meg, amit az elődei is viseltek: a nagykánal.

– Részedről – elmékedett hangosan a kagán, és sötét szeme most Nesrynre vándorolt. – No és a társad részéről?

Nesryn legszívesebben ismét meghajolt volna. Dorian Havilliard az ellentéte volt ennek a férfinak. Aelin Galathynius viszont... Talán az ifjú királynő jobban hasonlít a kagánra, mint Dorian királyra. Vagy legalábbis fog, ha elég sokáig húzza. Ha egyáltalán trónra ülhet.

Nesryn elhessegette ezeket a gondolatokat, miközben Chaol megfeszülő állal rápillantott. Nem a szavak, nem a társaság miatt, hanem mert kénytelen volt *felnézni*, egy székéből szembenézni a tekintélyes harcos királlyal... Nesryn tudta, hogy nehéz ez a nap Chaol számára.

Kissé megmozdította a fejét.

– Nesryn Faliq vagyok, az adarlani királyi testőrség parancsnoka. Ahogyan korábban Lord Westfall is az volt, mielőtt Dorian király a nyár folyamán jobbkezevé nevezte ki.

Hálás volt, hogy a részvári évek megtanították, ne mosolyogjon, ne rezenjen össze, ne mutasson félelmet – hálás volt, hogy bár a térde remegett, a hangja egyenletes, nyugodt maradt.

Így folytatta:

– A családom innen származik, nagykán. A lelkem egy része még mindig Anticáé. – A szívéhez, az aranyban és vörösben pompázó finom

anyagra emelte kérges kezét. Ezek a színek jelképezték azt a birodalmat, ahol a családja gyakorta üldözöttnek és nemkívánatosnak érezte magát. – Életem legnagyobb megiszteltetése, hogy beléphettem a palotájába.

Talán így is volt igaz.

Ha lesz ideje meglátogatni a rokonait a kertekkel teli Runni-negyedben – ahol főleg a nagybátyjához hasonló kereskedők és üzlettulajdonosok éltek –, ők biztosan így gondolják majd.

A kagán szája enyhe mosolyra húzódott.

– Ez esetben üdvözlöm a valódi hazájában, parancsnok!

Nesryn ha nem is látta, érezte, ahogyan Chaol arca megvonaglik. Nem volt teljesen biztos abban, hogy mi okozta a mozdulatot: az, hogy ezt a birodalmat nevezték meg hazájaként, vagy a rang, ami most már őt illette.

Végül köszönetképpen fejet hajtott.

A kagán Chaolhoz fordult.

– Úgy sejtem, azért jöttél, hogy bevonj a kis háborútokba.

Chaol kissé kurtán válaszolt.

– A királyom parancsára érkeztem. – Némi büszkeség csendült a *királyom* szóban. – Hogy virágzó kereskedelem és béke időszakába léphessünk.

A kagán egyik gyermeke – egy fiatal nő, válla alá omló éjfelete hajjal és sötéten lángoló tekintettel – savanyú pillantást váltott a mellette álló bátyjával, aki talán három évvel lehetett idősebb nála.

Ezek alapján ők lehetek Hasar és Sartaq. A harmadik és a második szülött. Mindketten hasonló, bő nadrágot viseltek, és hímzett tunikát, elegáns bőrcsizmájuk a térdükig ért. Hasar nem volt különösebben szép, de a szeme... A benne táncoló lángok, ahogyan a fivérére pillantott, ellensúlyozták mindezt.

És Sartaq... A rukhin parancsnoka. Az alakulaté, amit az apja rukokon repülő harcosai alkottak.

Az északi légi sereg már régóta a hatalmas Tavan-hegységben állomásozott a rukjaikkal, az óriási madarakkal, amik ránézésre sasnak tűntek, és elég nagyok voltak ahhoz, hogy magukkal ragadjanak egy marhát vagy egy lovat. Nem voltak olyan megtermettek és pusztítóan súlyosak, mint a vasfogú boszorkányok wyvernjei, ám ezt a hiányosságukat gyorsasággal, ügyességgel és ravaszsággal ellensúlyozták. Tökéletes hátasoknak bizonyultak a legendás íjászok számára, akik őket megülve vonultak csatába.

Sartaq arca komor volt, széles válla megfeszült. Úgy tűnt, pont annyira kényelmetlenül érzi magát az elegáns ruhában, mint Chaol. Nesryn elmélázott, vajon a férfi rukja, Kadara ott ül-e a palota harminchat minaretjének egyikén, és szemét végig a rettegő szolgálókon és örökön tartja-e, miközben türelmetlenül várja a gazdáját.

A tény, hogy Sartaq is itt állt előttük... Tudták. Jó előre tudták, hogy Chaollal ide tartanak.

A mindentudó pillantás, amit Sartaq és Hasar váltott, épp eleget elárult Nesrynnek: ha más nem is, ők ketten mindenképpen megbeszéltek, miféle jelentőséggel bírhat ez a látogatás.

Sartaq tekintete a hugaról Nesrynre siklott.

Nesryn engedélyezett magának egy pislantást. A férfi bőre sötétebb volt, mint a többieké – talán mert annyi időt töltött az égen, a napsütésben –, rezzenéstelen szeme ébent idézett. Tekintete mély volt, és kifürkészhetetlen. Sötét haját kiengedve hordta, csupán egy vékony fonat követte a füle ívét. Tincsei izmos mellkasa alá értek, és enyhén meglebbentek, amikor biccentett. Nesryn meg volt győződve róla, hogy a gesztus gúnyos volt.

Micsoda jöttment, nyomorult párost küldött Adarlan. A sérült korábbi parancsnokot és a közönséges származású jelenlegit. Talán a kagán korábbi szavai, amikor *megtiszteltetésről* beszélt, valójában burkolt utalást jelentettek arra, milyen sértőnek találja a helyzetet.

Nesryn elfordult a hercegtől, hiába érezte magán Sartaq pillantását továbbra is, egyfajta fantomérintésként.

– Őfelsége, Adarlan királyának ajándékaival érkeztünk – mondta éppen Chaol, és megfordult a székekben, hogy intsen a szolgálóknak, jöjjenek közelebb.

Georgina királyné és az udvara gyakorlatilag kifosztotta a királyi kincstárat, mielőtt a tavasszal elmenekültek a hegyi birtokaikra. A korábbi király pedig az utolsó néhány hónapban szinte mindent kicsempészett, ami megmaradt. Mielőtt elindultak Anticába, Dorian bemerészkedett a palota alatt húzódó számos kincstárterem egyikébe. Még mindig ott visszhangzottak a szavai Nesryn fülében; ennél mocskosabban még sosem hallotta szitkozódni, az aranynak csupán a nyomát találta ott ugyanis.

Aelin szokás szerint előrukkolt valamivel.

Nesryn az új királya mellett állt, amikor Aelin kinyitott két ládát a szobájában. Királynőhöz – az orgyilkosok királynőjéhez – méltó ékszerek csillogtak benne.

Nekem most van elég pénzem, magyarázta Aelin, amikor Dorian tiltakozni kezdett. Ajándékozd csak meg a kagánt Adarlan legmesésebb kincseivel!

Az elmúlt hetekben Nesryn gyakran eltűnődött, vajon Aelin örült-e, hogy megszabadulhat a kincsektől, amikhez annyi vér tapad. Olybá tűnt, az adarlani ékszereknek nincs helye Terrasenben.

A szolgálók előrecipelték a négy kisebb ládát – Aelin javasolta, hogy osszák kisebb részekre, így többnek fog tűnni –, majd felhajtották a fedeleket, és a továbbra is némaságba burkolózó udvar egy emberként hajolt előre, hogy vethessen rájuk egy pillantást.

Moraj futott végig a tömegen a csillogó drágakövek, arany és ezüst láttán.

– Ajándék – jelentette ki Chaol, amint maga a kagán is előrehajolt, hogy szemügyre vegye a kincseket – az adarlani Dorian Havilliard királytól és a terraseni Aelin Galathynius királynőtől.

Hasar hercegnő tekintete azonnal Chaolra siklott a második név hallatán.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Sartaq herceg csupán hátrapillantott az apjára, viszont a legidősebb fiú, Arghun felvont szemöldökkel fixírozta az ékszereket.

Arghunt, aki a valódi politikus volt a hat testvér közül, az egész kontinensen imádták a kereskedők és a befolyással bírók. Magas, volt és sudár, tudós természetű. Nem pénzzel vagy értéktárgyakkal, hanem tudással kereskedett.

A kémek hercege, így hívták Arghunt. A két fivére lenyűgöző harcosná képezte magát, ő viszont az elméjét pallérozta. Ő irányította az apja harminchat vezírjét. Szóval az, hogy felvonta a szemöldökét a kincs láttán...

Rubin és gyémánt nyakláncok. Arany és smaragd karkötők. Apró csillárookra hajazó zafír és ametiszt fülbevalók. Mesésen megmunkált gyűrűk, néhány fecsketojás méretű ékkövel. Hajtúk, díszítők, brossok. Vérral szerzett, vértől csöpögő ékszerek.

Az uralkodó jelenlévő gyerekei közül a legfiatalabb, egy finom csontozatú, csinos nő hajolt a legközelebb. Duva. Vékony csuklóját vastag ezüst karkötő ölelte, megcsillant rajta a már-már felháborítóan nagy zafír, ahogy igencsak gömbölyödő hasára tette a kezét.

Talán hat hónapos terhes lehetett, bár a vékony testalkata és a ruhái miatt nem lehetett biztosra mondani – a jelek szerint a lilában és a rózsaszínben pompázó, bő darabokat kedvelte. Az első gyermekét várta. Elrendezett házasságot kötött egy távol-keleti, tengerentúli terület hercegével, akinek az országa Doranelle déli szomszédja volt. Észrevette a tündérr királynő mozgolódását, ezért gyorsan szövetséget ajánlott az óceán túlpartján elterülő birodalomnak, hogy legyen, aki megvédje őket. Talán ez volt az első alkalom – ahogy azt Nesryn és bizonyára sokan mások is megjegyezték –, hogy a kaganátus jóval a saját, igencsak hatalmasnak mondható kontinensén túlra terjeszkedett.

Nesryn elfordult, nem akarta túl sokáig nézni az ékszerrel díszített kéz alatt növekvő utódot.